

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

◊ Karacaoğlan ◊ Âşık Kara Mehmet ◊ M. Nihat Malkoç ◊ Tacettin Şimşek
◊ Mehmet Osmanoglu ◊ Haydar Ali Nacar ◊ Kenan Yavuzarslan ◊ Ali Kemal Yiğit
◊ Maruf Özülkü ◊ Halit Yıldırım ◊ Şahmurat ılgısız ◊ Yasin Şen
◊ Hacı Musa Tuncer ◊ Mehmet Pektaş ◊ Servet Yüksel ◊ Sabahattin Karadaş
◊ Salman Kapanoglu ◊ Ziyâ Nürdan ◊ Dursun Yeşil ◊ Mehmet Alu
◊ Hikmet Özdemir ◊ Zekeriya akabey ◊ Me'âlî

41. Sayı Temmuz 2021

• Karacaoğlan

Olmayınca

Dinleyin ağalar zamane azgın
Yiğidin başında döner bir kuzgun
Tohumu almış da tarlası bozgun
Yiğit de ne desin day olmayınca

Söylerim söylerim sözümden almaz
N'ideyim cahildir hâlimden bilmez
Bu dostluğun senin boyuna sürmez
Abadan atadan soy olmayınca

Amana da deli gönül amana
Kalmadı iyi gün devr-i zamana
Cevheri de denk ettiler samana
Yük masnatı bulmaz tay olmayınca

Karac'oğlan der ki yiğitler öğer
Açılmış meyvenin dalını eğer
Güzelin kıymatın bin altın eder
N'etmeli güzeli huy olmayınca

• Âşık Kara Mehmet

Pamuk

Bir pamuk büyüdü bizim tarlada
Dallarına ben de şaştım duydun mu?
Çıktım da üstüne toplayım derken
Kırk metre yerden düştüm duydun mu?

Görenler zanneder üstünü karlı
Topluyor ırgatlar eli hararlı
Yüz amele tuttum balta hızarlı
Elli yedi günde biçtim duydun mu?

Bu nasıl hikmettir bilmek istedim
Her tarafa methin salmak istedim
Kökünü ucunu bulmak istedim
Beş yüz metre kuyu deştim duydun mu?

Odun için yaprağını kırdırdım
Yüz kişiye kabuğunu soydurdum
Bina için gövdesini oyduurdum
Alt katını bir han açtım duydun mu?

Otuz kendir dolanmıyor belinden
Halat yaptım pamuğunun telinden
Akdeniz'e köprü çattım dalından
Üzerinden ben de geçtim duydun mu?

Kara Mehmet söze yalan mı kattım
Dalları kereste hep ihraç ettim
Şiflerinden koca bir gemi çattım
Üç günde okyanus aşdım duydun mu?

Â ç i k k a r a

Hayâlî Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı • Tayyib Almaca **Yönetmen** • Mehmet Pektaş

Set Amiri • Halit Yıldırım **Afiş** • Yasin Mortaş

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

41. Sayı Temmuz 2021 ISSN-0106417 (dergi)

• M. Nihat Malkoç

Zamanın Aynasından Yansıyanlar

Tarif eylemek müşkül, bir acayip çağdayız
Bağban derdest edilmiş, viran olmuş bağdayız

Yeniyetme sabiler, tanımaz büyük küçük
Toplum enkaz altında, bu bir ahlâkî göçük

Su kokuşmuş çeşmede, oluktan kir akıyor
Arzular bir yanardağ, kime değse yakıyor

Sınıfta kalıyoruz, bu ağır imtihanda
Son söylenecek sözü, söylüyoruz ilk anda

Zehirli kıymık gibi idrake batar fikir
Aynalarımız puslu, içimiz dışımız kir

Uçuruma sürdüler dörtnala koşan atı
Yıkıldı ne yazık ki umudun saltanatı

Şahsiyet kartvizittir, sonra gelir kıyafet
Ne yuvalar söndürdü asrîlik denen afet

Zamane çocuğunun gözüne inmiş perde
Özünden ayrılanlar, bulaşmış büyük derde

Verdiğini alamaz mekteplerde hocalar
Batının çöplüğünde kör idrâkler bocalar

Omzunda taşıyan yok, insanlık davasını
Bozduk bu coğrafyanın manevî havasını

Bir nesil yetişiyor tarihinden habersiz
Ölçüp biçmez sözünü, konuşur yerli yersiz

Mahkûm eyler ruhunu daracık bir odaya
Açık saçık giyinir, sözde uyar modaya

Benliğini kaybetmiş, bin bir surat gördüğüm
İdrâkler kangren olmuş, mukaddesat kördüğüm

Bu çağın mücrimleri rütbe ve mal peşinde
Bir koyup beş almanın, kazanmanın düşünde

Ekmeğin tadı olmaz, bozulduğunda maya
Kalmadı yüreklerde ne edep ne de haya

Hakikate sırt dönmüş, sözde asrî aile
Cemiyeti bitirdi bu amansız gaile

Değerler tuz buz olmuş, ahlâkın adı kalmış
Mâzinin belleklerde kekremsi tadı kalmış

Yiyenin nevre döner, zehre banılmış aştan
Kimse hayır görmemiş yozlaşmış arkadaştan

Gençler görmez uzağı, bir çırpıda kanarlar
Kendi tutuşturduğu kor ateşte yanarlar

Gönüllü düşüverir bir yem için tuzağa
Ayağı kayıverir hakikatten uzağa

Ötesini düşünmez, ne hak ne hukuk tanır
Hesap günü gelince ettiğinden utanır

Sözü bir nefes sanır, tutmaz hiçbir sözünü
Haramdan ayıramaz kör olası gözünü

Neyin alâmetidir kulağındaki küpe
Çamura yatmaktadır, un sermektedir ipe

İyiliği unuttur, boza sanır vefayı
Şişeyi devirince çabuk bulur kafayı

İhsandan payı yoktur, tamtakırdır sineler
Temcit pilavı gibi aynı şeyi yineler

Hakikat kayıplarda; diller susmuş, lâl olmuş
Yürekler yangın yeri, her yanı melâl olmuş

Harcandı birer birer ne şerefler ne şanlar
Zihinlerin ardından kirlendi keheşanlar

İnsanlık debelenir, gönül isyan içinde
Mankurtlaşmış nesiller, gençlik nisyan içinde

Gaflet uykularından uyanamadık heyhat!...
Hakikatin sırtına dayanamadık heyhat!...

Bu yavaş yürüyüşle emin ol yol alınmaz
Dudaklarda tebessüm arasan da bulunmaz

Batı'nın savletiyle şahsiyet harap oldu
Zehirli fikirlerle bir nesil türap oldu

Dibe vurdu haysiyet, çoğalınca kusurlar
Lâf-ı güzaf içinde, böyle geçti asırlar...

• Tacettin Şimşek

Boşanma Davası

“Adam bir kibrit çöpü için karısını boşamış.” derler.

“Nasıl yani?” dediğinizi duyar gibiyim. Öyleyse şayet bu sözü ilk defa benden duyuyorsunuz demektir.

Bir kibrit çöpü nasıl boşanma nedeni olabilir? Şöyle efendim:

Diyelim ki çakmağınız yok. Bir yerde ateş yanarken, hemen yakınında bir başka ateş yakmak istediğinizde çıra ya da kâğıt kullanmalı onu tutuşturup diğer yere taşımalısınız. Orada ayrıca kibrit yapmak müsriflik yani savurganlıktır.

Babaannem israftan bizi uzak tutmak için sık sık tekrarları bu sözü.

“Aman, babaanne, derdim. Bir kibrit çöpü için insan yuvasını dağıtır mı?”

“Öyle deme, uşağım, derdi. İsrâf, bir kibrit çöpüyle başlar.”

Bugün aile mahkemesine ilginç bir boşanma davası geldi.

Avukat kestirmeden gitti, argo deyişle konuya bodoslama girdi:

“Müvekkilim derhâl boşanmak istiyor Hâkim Bey, dedi. Eşiyile arasında şiddetli geçimsizlik var. Bu evliliğin bu minval üzere sürmesi imkânsız.”

“Onu anladık, dedi Hâkim. Dosyada yazıyor zaten. Ama neden? Konuş bakalım davacı!”

Müvekkil,

“Hâkim Bey, diye başladı söze, bu kadın var ya bu kadın, kibrit katili, bir! Yemek ısıtmak nedir bilmiyor, iki! Ekmek düşmanı, üç!”

“Yavaş git, diye uyardı Hâkim Bey. Kibrit katili dedin, aç bakalım, ne demek bu?”

“Kibrit lafın gelişi Hâkim Bey.”

“Tamam, lafın gelişini anladık, oğlum. Ben lafın gidişini soruyorum. Nereye gidiyor bu laf?”

“Yani Hâkim Bey, şöyle diyeyim: Bu kadın patates soysun, orta boy bir patatesten fındık çıkarır.”

“Allah Allah, o kadar mı yani? Yanılmış olmaya-sın, oğlum. Cevizdir o, ceviz.”

“Yok, Hâkim Bey, bildiğin fındık.”

“Ne bileyim, bizimki ceviz çıkarıyor da... Cevizden küçüğü de olmaz diye düşündüm.”

“Yok, Hâkim Bey. Allah sizi inandırsın. Fındıktan daha küçüğünü bulsam onu söyleyeceğim. Hani mercimek diyeceğim ama ona da vicdanım elvermiyor. E, ne de olsa bunca yıllık karım, haksızlık etmek istemem.”

“Tamam, fındık meselesini anladık. İkinci iddiana gelelim. Yemek ısıtmayı bilmiyor falan dedin. Ayıptır, oğlum. Bu iftiraya girer, bak! Yahu, yemek ısıtmak ne ki? Koyarsın ocağın üstüne, yakarsın altını, ısınır. Ben bile yapıyorum, ondan kolay ne var?”

“Yok, Hâkim Bey, öyle değil. O ısıtma işini ben de yaparım ama bizimki artan yemekleri hemen çöpe atıyor. Hızına yetişebilsem kurtaracağım ama müm-

kün değil. Işık hızıyla hareket ediyor sanki. Diyelim ki akşamdan bir yemek yedik de yarısı arttı. Buzdolabına koyar; sabah, olmazsa öğlede ısıtır yeriz, değil mi Hâkim Bey? Sizde böyle değil midir?”

“E, yani... Tabii, öyle olması lazım. Ama yine de beni karıştırmama sen.”

“Özür dilerim Hâkim Bey. Size saygım sonsuz Başınızı ağrıtmak istemiyorum. Hani ev hâli, hepimiz benzer şeyler yaşıyoruz diye şey etmek istedim.”

“Tamam, tamam, devam et!”

“Akşam yemekten kalkar kalkmaz, artan yemekler çöpe... Olur mu Hâkim Bey? Aha ben susayım, siz söyleyin? Yazık değil mi nimete?”

“E, haklısın tabii. Yazık... Bir dakika, beni karıştırmama demedim mi sana? Söylediklerini bir daha bana onaylatmaya kalkarsan atarım içeri. Ona göre...”

“Affedin Hâkim Bey, derdim dünyadan büyük.”

“Peki, yemek ısıtmama olayını da anladık. Başka? Bir de ekmek düşmanı demiştin. O ne demek?”

“Ekmek düşmanı, dediysem, Hâkim Bey, yani bayat ekmek düşmanı. İlle de masada taze ekmek olacak. Bir öğünden ekmek arttı mı haydiii çöpe. Duyuyoruz, el âlemin hanımları neler yapıyor? Isıtıyor, buzdolabında saklıyor, pasta yapıyorlar bayat ekmekten. Ekmeğin bir dilimini zıyan etmiyorlar. Bizimki öyle mi? Haydi, hooop çöpe... Anneciğim bayat ekmeğin içini köftede kullanırdı. Köftede et mi fazla, ekmek mi, ayırt edemezdik. E nüfus kalabalık Hâkim Bey. Ne yapsın kadıncağız? Bayat ekmeklerden ekmek makarnası yapardı. Ekmekleri kuşbaşı büyüklüğünde doğrar, tereyağını eritir, içine sıcak su katar, toz şeker ekleyip karıştırır, bu ekmeklerin üzerine dökerdi. Biz de yedi kardeş kaşıklayıp yedik. Bizimkinde böyle pratikler nerede? Velhasıl zor durumdayım Hâkim Bey. Boşayın beni lütfen. Boşayın da kurtulayım bu azaptan...”

“Dur hele dur, oğlum! Senin davadan sonra sekiz dava daha var ama beklesinler. Bu dava önemli. Bak şimdi! Üç iddianda da haklı görünüyorsun, Tabii davalı hanımefendiyi de dinleyeceğiz. Bakalım söylediklerin ne kadar doğru? Ama biraz da beni dinle bakalım. Ben istemez miyim, şöyle mutfağa geçip içimden geldiği gibi bir salata yapayım. Ama yapamıyorum. Neden? Sor bakalım neden?”

Davacı boş bulundu:

“Neden?”

“Şundan: Tezgâhın üstü tavana kadar bulaşık dolu. Tencereler, tavalar, tabaklar, çatalar, bıçaklar, kaşıklar... Üst üste istiflenmiş... Yahu, bulaşık makinesi var, at şunları makineye, yıkanıp çıksın. Yok, efendim, tencereler, tavalar bulaşık makinesine sığmıyormuş. Tencereler, tavalar küfleniyor. Diplerinde üç parmak küf tabakası... Ben ne yapayım? Geceleri iki saatimi ayırıp özene bezene yıkıyorum, temizliyorum. İki gün sonra durum aynı... Allah aşkına

söyle, taze fasulyenin, makarnanın, pirinç pilavının artıkları eviyeye boşaltılır mı? Yenge hanım böyle yapıyor mu?”

“Yapmıyor, Hâkim Bey!”

“Yapsa nasıl davranırsın?”

“Hemen boşarım Hâkim Bey!”

“Sen de hemen boşuyorsun, oğlum. Biraz seçenekleri çeşitlendir. Kendini tek seçeneğe mahkûm etme! Dinle bak! Bazen meraktan mutfığa girdiğimde bir bakıyorum, eviye yemek artıklarıyla dolu. Boşaltıyorum, temizliyorum. Ertesi gün durum aynı. Korkudan mutfığa girilmiyor. Korkarım, koleradan öleceğim.”

“Hizmetçi tutun, Hâkim Bey!”

“Akıl verme oğlum, para ver. Neyse, şimdi hanımefendiyi dinleyelim. Söyle, kızım! Sen ne diyorsun?”

“Ben fazla bir şey söylemek istemiyorum Hâkim Bey. Siz çorabınızın tekini ikili koltuğun üstüne, diğerini yemek masasının altına atar mısınız?”

“Tabii ki hayır!”

“Diş fırçanızı macunlu macunlu ayakkabılığa, tıraş fırçanızı köpüklü köpüklü vestiyere bırakır mısınız?”

“Yok artık!”

“Var, Hâkim Bey. Peki, horladığınızda evinizin pencere camları bir yana, duvarları bile zangır zangır titrer mi? Hiç uyumadan kaç yıl yaşayabilirsiniz? Ben on iki yıldır gündüzleri uyuduğum iki üç saat uykuyla idare ediyorum.”

Hâkim merhamet heykeliydi.

“Vah vah, dedi. Seninki de hayat değil be kızım.”

Adama döndü.

“Ne diyor, eşin, oğlum? Doğru mu bunlar?”

“Şey, Hâkim Bey, ama bunlar da burada söylenmez ki!”

“Yaa! Tamam, anlaşıldı. Her evde böyle şeyler olur. Bak, bende de var. Ben boşanıyormuyum? Düşünsene kendi davamı gördüğümü. Üstelik hanım mahkemede bütün kirli çamaşırlarımı ortaya dökürse... Hem davacıyım, hem hâkim. Komik olmaz mı?”

“Hakikaten komik olur Hâkim Bey! Bir oraya otur, sonra gel burada ayakta dur! Zor olur tabii ki.”

“Tamam, tamam, sulandırma ortamı. Şimdi ne düşünüyorsunuz?”

“Hâkim Bey, sizin durumunuz benden betermiş. Şimdi hanım da böyle konuşunca aklım başıma geldi. Ben de pek hırslı değilmişim. Vazgeçtim boşanmaktan.”

“Aferin, hadi oğlum, yuvanı yıkma! Güle güle.”

“Sağ olun Hâkim Bey. Allah yardımcınız olsun.”

“Âmin, cümlemizin yardımcısı olsun.”

Adam, karısına döndü.

“Hadi karıcığım, evimize gidelim.”

“Olur kocacığım, gidelim.”

Karı koca kol kola mahkemeden çıktılar.

• Mehmet Osmanoğlu

Halüsinasyon

saçma'lı bir kabustan ter içinde uyandım gece gözümü açtım yanı başımda tüfek önce nöbetim geldi halüsinasyon sandım kendime çimdik attım içimden ürpererek

gül ve bahar neden ki hep birlikte anılır kururken ellerimde her nisanda nergisler tüfek boş mu dolu mu anlamayan yanılır bu ikilem içinde beynimi sardı sisler

leylekler nasıl göçer direk tepelerinden hangi akşam yorulur anlamsız cümlelerle hiç bozma sen keyfini kıpırdama yerinden ezberleyip rolünü uğraşma suflelerle

öğüt veren çok olur aldırma hiçbirine düşünme yer küre mi yoksa dört köşeli mi sıkıştırsan bakarsın kaçmanın tedbirine bilemezsin “homeless” ler akıllı mı deli mi

bir sonbahar günüydü görmüştüm gün batımı

kızarmıştı yer ve gök bulutlar sancılıydı aynalar kırılmıştı görünce suratımı bunu hayra yormuştum bu böyle olmalıydı

bazıları tümsekte ham yolda duraklamaz ne yapar ne ederler döndürürler tekeri kalplerde olanları kelimeler saklamaz ne yapalım lollipop varken kesme şekeri

kaldırımda yürürken araba çarpmaz diye olur ise bir kural ben de öyle yaparım yüklemem sermayeyi sokaktaki kediye boşa dememiş decartes ‘düşünüyorsam varım’

her ağaçtan bir dala atlamaya çalıştım topladım enkazımı kör kütük uçurumdan böyle değildim ama eh buna da alıştım çıkıyorum burada keyifli oturumdan

• Haydar Ali Nacar

Bizim Yarenler

Fıkaranın kuru inadı kökü
Babası ot atar bizim yarenler
Köye turistliğe gider beriki
Anası peşinde bizim yarenler

Balya balya saman kamyon kamyon ot
Tekeden teleme çalar yarenler
Kirazlar payamlar erikte bir çot
Bahçeye destursuz dalar yarenler

Bahar gelir her yıl bizim bağlara
Kıştan yana tufan bizim yarenler
Beyazı yeşile koşan dağlara
Yazdan kalma zaman bizim yarenler

Instagramda boy boy fotoğrafları
Yorumlarda hırçın bizim yarenler
Okumak şart olmuş tüm kitapları
Yazmaktan sakınır bizim yarenler

Dışlığı gelmezse dol cafelere
Her çayı beğenmez bizim yarenler
İt daşlamak için git mekteplere
Türkçe öğretmeni bizim yarenler

google küreklere asılı parmak
android manyak bizim yarenler
apple'a yakındır ahlaya uzak
windowsu küstürür bizim yarenler

Tweet işlerinde kalır mı geri
Vassapta durumda bizim yarenler
Feysbuku moruklar kapladı beri
Instagramdan akış bizim yarenler

Bir kerpiç duvara vermiş sırtını
Garibana dua bizim yarenler
İyilik ederken bütün hızını
Gizlice yetirir bizim yarenler

Babası ot atan kızlara şiir
Yazacaktı n'oldu bizim yarenler
Dünyanın işleri hep tevir tevir
İkircikte kaldı bizim yarenler

Yavşan Yaylası'na kurar otağı
Uludaz zirvesi bizim yarenler
Hartlap pıçağıyla keser tırnağı
Orçan ellerinden bizim yarenler

• Kenan Yavuzarslan

Belli Değil

Daha hâlâ dönüyor baş, önümüz belli değil
Kimi ondan kimi bundan yönümüz belli değil

Nerde düşman hani meydan neyi kışkışlıyoruz
Elde kalmış da kılıçlar kınımız belli değil

Kime sorsan bir acayip rotadan bahsediyor
Ta Sümer'den bağımız var, dünümüz belli değil

Paranın kulları tutmuş sokağın her yerini
Yolumuz yoldaşımız yok, hanımız belli değil

Tansiyon göklere çıkmış, yüzün üstünde nabız
Memleket acile dönmüş, tanımız belli değil

Bir de gençlik türetilmiş dizilerden damıtıp
Sokağın her yeri artist, jönümüz belli değil

Kor dudaklar iki parmak sarı saçlar jöleli
Boyanın altına mahkum tenimiz belli değil

Bilemezsin bakarak hangisi er, hangisi kız
Hepsi bir hoş konuşurken, tınımız belli değil

Kimse kimlikte yazandan apaçık caymasa da
Paçalar leş, kafalar keş, dinimiz belli değil

Şal F(ı)ransız, kaşe Alman, potinim Ammerikan
İngiliz markası gömlek, donumuz belli değil

Kimimiz Do'dan okurken kimimiz hep si karar
Şarkının sözleri muğlak, tonumuz belli değil

Dördümüzden beşi şair ama tek şarkısı yok
Boş muhabbet bize düşmüş konumuz belli değil

Söyle Elzem okuyanlar seni tan eylese de
Yaz ki bilsin bunu herkes, sonumuz belli değil

Feilâtün / Feilâtün / Feilâtün / Feilün
(. . . - / . . . - / . . . - / . . .)

• Ali Kemal Yiğit

Hasan Bey'e Mektup

Suçlu kabul etmem dostun hasını
Sevgi saygı sunuyorum Hasan Bey
Yedirdin Maraş'ın dondurmasını
Cayır cayır yanıyorum Hasan Bey

Tükrük bezim yırtık kalmadı urgan
Su içsem batıyor, sanırsın dirgen
Otuz battaniye, on altı yorgan
Titir titir donuyorum Hasan Bey

Perhizim var idi demedim baştan
Sır saklamaz idim bir arkadaştan
Bilmem dondurmadan, bilmiyom yaştan
O gün bugün bunuyorum Hasan Bey

Sarhoş oldum desem içmedim nerde
Pencere yerinde kayboldu perde
Ayaklar hava da başımsa yerde
Kirmen gibi dönüyorum Hasan Bey

Köyümden dolmuşlar kalkardı Sis'e
Seçmeden binerdim her otobüse
Baktım plakası kırk altı ise
Gene geri iniyorum Hasan Bey

Kemal'im ağzıma vurdu firkete
Tavsiyemdir yemesinler şirkete
O gün bugün giremiyom markete
Dondurma var sanıyorum Hasan Bey

Şiirin Hikâyesi:

Sevgili okurlarım; Mazisi olmayan şiir anlamında sorun yaratır. İşte yine çok sevdiğim Hasan Bey; Osman Akçay, Ozan Mercan ve beni Kahramanmaraş'a düğüne davet etti. Hasan Bey asaletine yakışır şekilde misafiri-ne önem veren bir insan. Düğün biter bitmez bizlere önce yemek, ardından da Kahramanmaraş'ın meşhur dondurmasını ikram etti. Kahramanmaraş'ta dondurma yememek olmaz olmaz da; Bir de bunun sonrası var.

• Maruf Özülkü

Karpuz

Bu öğlen gördüm yine merhaba sana karpuz
Bu havada en makbul ahbaptır cana karpuz

Kelek mi, kesmece mi bilemezsin içini
İnsan adedi kadar çeşit çeşittir karpuz

Bir dem endişe boğar, silemezsin içini
Bir dilim kan kırmızı dünya eşittir karpuz

Kimine bostan yetmez, kaybetmiş ilacını
Kimine tok ses verir hazma reşittir karpuz

Ömür yetmez okursan hikmetini, niçini
Kimlere buyur etmiş, kimle yaşittir karpuz

Ne ara hazırlamış leziz sırlı harcını
Hafif mevsim kokteyli kaç kırç çatlatır karpuz

Bu nasıl ustalıktır sır tarifin dercini
Neyi ne kadar katmış can rahatlatır karpuz

Söyle samimiyetle gönlünün rayicini
Herkes her keseye lezzet patlatır karpuz

Her sene bu vakitte koyar revaicini
Huyudur her ağızda suyu akıtır karpuz

Şu beyazı şu alı tutan kabuk nescini
Kim dokumuştur tek tek yeşil takıdır karpuz

Afiyetle sıhhatle dinle havadisçini
Asıl orda gör diyor sulu ve kıtır karpuz

Şerbetini tadarak tanıdın mı balcını
Cennetten bir numune istihkakıdır karpuz

Kuru toprak altında hele bul visalcını
Ta ezelden ebede mânâ sarkıtır karpuz

• Halit Yıldırım

A Harfi ile Münakaşa

Canı çok sıkılıyordu. Bir şeyler yazmak için bilgisayarın başına oturdu. Bir öykü yazmalıydı. Ama konusu ne olmalıydı, bir türlü aklına bir şey gelmiyordu. Biraz mizahi bir şeyler yazmalıydı. Şu pandemi ortamında çok ciddi şeyler zaten sıkıntıdan patlayacak durumdaki okurlardan ilgi göremezdi. Örneğin duygusal bir öykü yazsa şöyle şarkılı, türkülü... Sonunda işi arabeske bağlayıp salya sümük ağlak bir metin yazsa bu ortamda gitmezdi.

Daha relaks olmalıydı konu. Okuyucu satırlar arasında gülümsemeliydi. Lakin içi gülmeyen yazarın satırları surat asıyordu. Klavye ekrana bir A yapıyordu ki sorma gitsin. A, Resmi Gazete'nin mevzuat bölümünden sıvışıp kendisine bir çay sigara molası vermiş gibi gayet bezgin bir hâlde kuruluveriyordu sayfanın kenarına. Çekiyordu ortaya gelmiyordu. İnadı tutmuştu A olacak kıytırık harfin.

Yazar birden dellendi ve başladı konuşmaya A ile.

“Kardeşim neden inatla o köşeye sıkışıp kaldın? Ortala yapıyorum yine oradasın. Backspace tuşu ile sürüklüyorum inadı tutmuş merkep gibi bir adım atmıyorsun. Bela mısın başıma?”

A, başını kaldırıp boş boş baktı klavye başındaki bedbin yazarın kan çanağına dönmüş gözüne. Öyle bir “La Havle” çekti ki gören şeyhülislamın dividinden düşmüş sanır. Açtı ağzını yumdu gözünü:

“Bana bak kardeşim alfabenin içinde 29 harf varken sen ne diye önce beni bulup oraya buraya itip kakıyorsun? Bir de sözüm ona edip olacaksın. Ne sandın sen beni ha! Öyle oraya buraya yazıp geçtiğin süklüm püklüm Allah çakmış taş gibi yerine oturan, silgiyi vur sesi çıkmayan sünepe sessiz harf miyim ben? Paço! Deli! Ben A'yım be A! Alfabenin baş harfi, sesli ve sessiz harflerin ağası, anlı şanlı A... Boru mu sandın, koskoca A!”

Yazar bir anda silkindi, kendine geldi. Üzerindeki rehabet kalkmıştı. Bir harf kendisine karşı geliyordu. Olacak şey miydi bu? Bunca yıldır şiirler yazmış, denemeler karalamış, öyküler döktürmüş, çarşaf çarşaf makaleler telif etmiş bir yazarın şimdi bir harfe gücü yetmiyordu. Bir de üstüne üstlük çirkef kenar mahalle bitirimleri gibi upuzun bir dil, fütursuz bir üslup, carcar bir çene! Ne oluyordu böyle? Kafayı mı yiyordu? Ulan depresyona girmişti de haberi mi yoktu acaba? Ne yapsa bir psikoloğa mı gitse yoksa psikiyatra mı? Ulan bunların hangisi hâlden anlayan cinsiydi? Birisi işi ilaca bağlıyor başından savıyordu. Sonra o ilaç bağımlılık yapınca papazı buluyordun, kurtul kurtulabilirsen? Bir de siciline işlenir gibi TC

kimlik numarasında E-Devlet'e oradan sağlık bilgilerine işleniyor. Neydi adı obsesif kompulsif depresif bozukluk gibi bir şey...

Önce Google'a soracak oldu bu neydi diye sonra boş verdi. Halk tabiriyle kafayı yemek gibi bir şey olmalıydı. Bir an A'yı unutmış gibi düşünüyordu lakin A, yüzsüzlük edip “Ne o, laf ebesi dut yemiş bülbül gibi sustun? Arpacı kumrusu gibi düşünüyorsun.” diye laf atınca işler değişti.

Elini masaya vurdu ve bağırды yazar:

“Ne diyon lan sen? Kimsin lan sen! Seni bana parayla mı verdiler?”

A, başındaki sivri foterini ve kravatını düzeltip:

“Çok da çirkefiz yani! Arka sokaklardan mı geldik yoksa? Bu nasıl galiz ifadeler? Bir yazara bu külhanbeyi ağızlar yakışıyor mu?”

Yazar iyice dellendi:

“Ulan deminden beri bana hakaretler, tehditler savuran sen değil miydin? Ne çabuk efendiye bağladın işi. Yoksa sen de mi kafayı kırdın. Lan oğlum bipolar mısın sen?”

A, birden kıpkırmızı oldu. Deminki naiflik ve beyefendiliğin yerini yine eski külhanbeyi hâli almıştı.

“Sen kendine bak ulan deli, bipolar manik depresif de sensin, obsesif kompulsif depresif de... Ağzını topl!”

Yazar yine şoktaydı. Sanki bu A onun içinden geçenleri okuyor gibiydi.

“Lan sen benim içimden geçenleri mi okuyorsun yoksa?” diye gürlledi.

A, sırtını ekranın kenar cetveline dayayıp sırtarak:

“He, içindekileri okuyorum nolacak? Sen bilmiyor musun ben ermiş bir harfim? Aklındaki de, karındaki de bilirim.”

Yazar tek kelime ile cevapladı bu istihza dolu ifadeleri.

“Ukala sen de!”

A, bu çıldırtıcı alaycı üslupla yazarın üzerine gitmeye devam etti.

“Ukala ne demek biliyor musun?”

“Senin gibi çokbilmişlere denir canım.”

“Bilemedin canım, benim gibi çok akıllılara denir.”

“Ukala ve kendini beğenmiş bir harfsin işte!”

“Senin gibi adını yazara çıkarıp üç satır öykü yazamayan kadük bir yazar olmaktansa çok bilmiş bir harf olmayı tercih ederim.”

Yazar yine şaşırmıştı:

“Ulan sen nereden bildin benim bir öykü yazmak isteyip yazamadığımı?”

A, kahkahayı patlattı:

“Ulan sen amma da safmışsın be. Yahu bir de seni okuyorlar ya onlara da bir laf bulamıyorum. Lan oğlum senin kurduğun her cümlede benden muhakkak bir tane A vardır, şaşık. Oradan okuyorum içinden geçenleri. Olmadığım cümleler de oluyor ama nasıl olsa oradaki sessiz yavrular bana muhtaç. Bir cümle sonra tıpış tıpış yanıma gelecekler ve benimle beraber yazılmak için yalvaracaklar. Ben de onlara “Bir önceki benim olmadığım cümlede ne dedi bu yazar efendi?” dediğimde sessiz kuşlarım başlıyorlar ötmeye. Kendileri bilir, yoksa beni unutmaları gerekiyor. O zaman da senin sessiz dediğin bu harfler oluyor mu sana ebkem! Paşa gönülleri bilir. A sesi veremeyen bir sessiz harfi kim alfabede tutar? Kâinattaki her varlık kendini gösterme, ispat etme derdinde. Ne yaparsın alış-veriş dünyası. Al gülüm ver gülüm. Bedava ekmek yok. Anladın mı canım?”

Yazar kafayı yiyecek durumdaydı. Bir harf ona resmen kafa tutuyordu. “Ulan dedi, bu ukala tüm harfleri örgütlerse halim nice olur?” Düşünsenize bir kere, alfabedeki 29 harf ona kafa tutuyor ve anlamlı tek bir kelime yazamıyor...

O esnada A yine kahkahalar atmaya başladı. Öyle ki gülmekten dengesi bozulmuş birkaç kere tepe taklak olmuştu ama nihayet iki ayak üstüne dikilmeye muktedir olmuştu.

Yazar panik bir halde sordu:

“Yine neye gülüyorsun zevzek harf?”

A, gülmekten konuşamıyordu ama zar zor konuşmaya başladı.

“Düşünebiliyorsun ya ona gülüyorum. Ha ha ha! Tıpkı düşündüğün gibi bu harfleri bir ayartıyorum bir anda 29 tümenden müteşekkil bir harf ordusu karşına çıkıyor ve seni ağır bir bombardımana tutuyor. Bu ne demektir biliyor musun? Seni istesem bir dakikada kilitlerim. Akıllı ol yazar efendi, benimle konuşurken saygılı ol. Yoksa hâlin duman olur. Sahi sen aşını yaptırdın mı?”

Yazar, bu beklenmedik sual karşısında yine şaşkın bir halde sordu:

“Ne aşısı?”

“Benimle hırlaşıyorsun ya mafazanallah birbirimize girersek kendimi garantiye almam lazım. Ne aşısı olacak sersem? Korona aşını oldun mu?”

Yazar hipnoz olmuş gibi cevapladı.

“Birinci dozu vurundum. Kovid geçirenlerden ilk doz Biontec olanlara ikinci aşı gerekmiyormuş. Aşılarım tam.”

A, yine iğrenç bir kahkaha bastı.

“Uyu sen ayakta. O karar kaldırıldı.”

Yazar panikle:

“Ne diyorsun sen?”

A, gayet sakin bir şekilde:

“İnanmıyorsan aç E-Nabız’a bak.”

Yazar hemen telefonu aldı eline ve E-Nabız’a girdi. Bir de ne görsün gerçekten ikinci doz aşı için randevu alması gerekiyordu.

A, alaycı bir gülümseme atıp:

“Ne oldu, inandın mı? Senin daha kendinden haberin yok, kalkmış öykü yazacaksın da millete bir şeyler anlatacaksın. Vay babam vay! Bir de millet okumuyor diyorlar. Kendini okumayanı millet niye okusun? Yazara bak yazara! Ne umuyon bacından, bacın ölüyor acından!”

Yazar yine sinirlenmişti.

“Sus lan artık. Vicdan azabı gibi bu nasıl bir çenedir! Sus artık sus. Keşke sen de sessiz bir harf olaydın. Daral geldi senden.”

A da altta kalır mı, bastı tehdidi.

“Bittin oğlum sen! Seni lal edeceğim, görürsün sen kekeme kalacaksın. Bir düzgün cümle yazamayacaksın!”

Yazar hışımla önündeki bilgisayarı kapatmak için power düğmesine abandı.

“Görürsün sen çakma kabadayı!” diye bağırды.

Bilgisayar bir türlü kapanmıyordu. Ayağa kalktı bilgisayara bir tekme salladı. Bilgisayar karşı duvara çarpıp tuzla buz olmuştu. Ayağının acısını o gürültünün ardından canevinde hisseden yazar birden yerinde iki büklüm oluvermişti.

Başında birisi bağırıp duruyordu:

“Ne yaptın, ne yaptın! Allah kahretmesin seni!”

Yazar acısından yumulan gözlerini hafifçe açtı. Bir de ne görsün kendisi yataktaydı ve eşi başında ağlıyordu.

“Beğendin mi yaptığını? Uyku mu uyuyorsun futbol mu oynuyorsun belli değil.”

Yerinden doğruldu, acıyan ayağına bakarken karyola başlığının yerinde olmadığını gördü. Acıyla biraz daha doğruldu karyola başlığı yerde yatıyordu. Ayağı morarmış bir durumdaydı. Ayağa kalktığı anda üzerine basamıyordu.

• Şahmurat Çılgısız

Şiir Kursu Açan Şair

Uzayın dört bir yanından getirilmiş kesme taşlarla yapımı tamamlanan şato, Kafdağının kuzey yamaçlarına hakim bir tepeye kurulmuştu. Terasında kaplan derisi koltuğunda oturup boşluğu izleyerek sonsuzluğu içselleştiren Tuğrul Tigin, düşünceli bir halde orta şekerli Türk kahvesini yudumluyordu.

Alışılmış bir gürültüyle destursuz bir şekilde içeri giren Şahmurat Çılgısız:

“Selam yüce Tigin.” dedi.

“Selam Çılgısız, hoş geldin. Yine eteğinde neler var?”

Çılgısız: “Bugün Müzeyyen Senar takıldı dilime.

‘Ben melamet hırkasını

Kendim giydim eynime

Ar ve namus şişesini

Taşa çaldım kime ne hey, haydar haydar

Taşa çaldım kime ne’

Haydar dedim de bir de İran’dan Şehriyar, Haydar Baba’ya Selam söylüyordu. Bu güzel şiir Türkiye’de pek bilinir. Nedense Azerbaycan ve diğer Türk devletlerinin yazarları ne yazsa heyecanlandırıyor Anadolu’daki Türkçüleri. Dışarıdaki, dışarıdan gelen makbul. Onların en basit şiir, roman, öyküleri haddinden fazla yüceltiliyor. Anadolu’da ağzından kuş tutsan yaranamıyorsun. ‘Evdeki danadan boğa olmaz.’ derdi eskiler.”

Tuğrul Tigin: “Bizim meşhur Türkçülerimiz de Anadolu dışından...”

Çılgısız: “Bilirim. Ben yine de Ziya Gökalp derim.

Bu arada düşündüm de, şiir kursu olur mu? Öğretilir bir şey midir şiir?”

Tuğrul Tigin: “Yapma şiir dedikleri şey öğretilir diye düşünüyorum.”

Çılgısız: “Evet, şiir makinası icat olunca bu kaçınılmaz oldu. Sözcükleri doldurup makinanın ayarını yaptığın zaman istediğin şiirler ardı ardına çıkıyor. Fuzuli şiirler, yara şiirleri, anne şiirleri gibi temalı şiirler de çıkabiliyor. Aşk şiiri mi yazacaksın? Topla sözlüklerden güllü bülbüllü sözcükler, bir tutam Fuzuli at ah etsin, yol ver ateş denizinden mumdan gemiler geçirsin Galip.”

Tuğrul Tigin: “Bir ülkenin gelişmişliği neyle ölçülür?”

Çılgısız: “Tabii ki şiir kurslarıyla. Şiir nasıl yazılır, şiir nasıl yapılır? Bunu öğrenmek için birileri para ödüyorsa orası gelişmiş bir ülkedir artık.”

Tuğrul Tigin: “Peki, şiir ağaçta yetişir mi?”

Çılgısız: “Ah keşke! Şiir ağaçta yetişse çocuklar ağaçlara dadanır bir mısra koparmak için.”

Tuğrul Tigin: “Başka neler yaptın?”

Çılgısız: “Çarşıdan aldım bir Nar, eve geldim kırk beş kitap. On beş şiir, otuz deneme.

Bugün gezintiye çıktım. Arabayı boşa aldım. Hangi yüzyıl olsa fark etmez. Dilimden, ‘Ben melamet hırkasını/ Kendim giydim eynime.’ nağmesi hiç düşmedi. Tabii, ‘Haydar Haydar’ demem bütün zamanlarda yankı buldu.

Az gittim, uz gittim; dere tepe düz gittim. Nihayet göl kıyısında bir ziyafet gördüm. Yemekler iştahla yeniyordu bu eşsiz manzara karşısında.

‘Biraz sonra şiir dinletisi olacak.’ dedi liseden terk bir şiir sever. Bir kalabalık var ki sorma gitsin. Yirmi kişi kadar has şiir dinleyicisi merakla bekliyordu şiir okuyacak on beş şairi.

Ayakkabılarının bağcıkları çözülmüş bir kadın, ‘Bu adama solcu diyorlardı? Burası sağcı-muhafazakâr bir belediyenin organizasyonu, bu nasıl olur? Belediye muhafazakâr olduğundan soldan kimseyi çağırmasın. Haydi diyelim ki çağırıldı, solcu olan muhafazakâr bir ortamda şiir okumaz.’ dedi hayretini dile getirerek.

Başında sarı şapkası olan adam: ‘İki şık da gerçekleşmiş. Demek ki burada bu işten nemalanan birileri var, onlar ayarlamıştır bu buluşmayı.’ dedi bilmiş bilmiş.

Çocuğunu kucağında taşıyan kadın, ‘İyi de olmuş, ne güzel şiir dinleyeceğiz.’ dedi.

Esmer güzeli kadın, ‘Gürültü etmeyin abe! Sanata saygılı olun.’ dedi ciddi ciddi.

Başı üç numara traşlı Erzurumlu bir genç, ‘Az müsaade.’ diyerek ilerlemeye çalışıyordu.

Orta yaşlı bir amca ince kravatını düzelterek, ‘Ne acelen var delikanlı, birazdan başlayacak program, otur bekle.’ dedi.

‘Ya ben şu sakallı ağabeyin elini öpmeye gideceğim. Sakalına gurban olim, Alvarlı Efe’nin müridi mi ne?’ dedi Erzurumlu genç adam.

İnce kravatını düzeltten orta yaşlı adam, ‘Otur be delikanlı, o dediğin programdan sonra olur.’ dedi biraz da kızarak.

Mavi gömleğinin düğmeleriyle oynayan orta yaşlı adam: ‘Sakallı adam var ya işte o imgelerle oynayan bir çocuk. Şiirlerini bir imgenin etrafında örüyor. Çağrışımları insanı zengin edecek cinsten, bilmem kaç dolar ediyor. Şiirleri denemesiz ama denemeleri şiir. Gerçekçiliği bile ironik.’ dedi kendini kasarak.

‘Ben de biliyorum.’ dedi saçı biryantinli genç. ‘Varoluşçuluk tadındadır yabancılaşması, kalabalığın içindedir bir yere sığdıramadığı yalnızlığı ve kimsenin kendine yakıştıramadığı ölüm. Sevgi, hüznün ve dostane ilişkiler. Solcu ama kimseyle kavgası yok. İlgi çekici değil mi?’ dedi.

O sakallı olan şair şiir okuduğunda herkes sustu. Keşke fonda ney olsaydı, daha uhrevi olurdu. Hem iyi hem de bir üretken şair. Herhalde Tarık Buğra’nın ‘Düşman Kazanma Sanatı’ kitabını okumuş. O yüzden düşmanı yok. Herkesle dost, herkesle iyi. Oysaki, ‘Düşmanı olmayandan kork.’ derdi koca pir.”

Tuğrul Tigin: “Dudu Sultan, koy bunu da Türkiye dosyasına.”

• Yasin Şen

Kültür İşleri

Sayfalarca yazı yazdın
Bu işlerde meymenet yok
Çöl yerinde kuyu kazdın
Emeklere merhamet yok

Düşün düşün kuru kafa
Görüyorsan sonu cefa
Yazıp duran bulmaz safa
Bu kültürü sıyanet yok

Memleketin kültürünü
Paldırını küldürünü
En nihayet götürünü
Hikayettir şikâyet yok

Gönderirsin geldi demez
Bekletirler oldu demez
Merak edip n'oldu demez
Yayıncıdan inayet yok

Kültürümüz n'olsa gerek
Bir nefesçik olsa gerek
Göge fakat olmaz direk
Hüznümüze nihayet yok

Alnım teri gözüm nûru
Anlasaydın bundan bâri
Yok mu bunların yararı
Emeklere riayet yok

Yazıp yazıp koy kenâra
Gör bu işler neye vara
Girişsen mi başka kâra
Öyle ammâ kifâyet yok

• Hacı Musa Tuncer

Görmedim

Ulan dünya ne gaddarsın sen böyle?
Şu içinden sağ çıkanı görmedim
Ne istiyon, derdin nedir de söyle?
Tam ortana mih çakanı görmedim

İnsanlara hoş görünür caziben
Aldanırız, bâzı onlar, bâzı ben
Ne yapayım göl üstünde kazı ben?
Keklik gibi hiç sekeni görmedim

Şaşırmadan aynı yönde dönersin
Yazın yanar, kışın soğur sönersin
Sen Allah'ın yarattığı hünersin
Emin ol ki hiç şakanı görmedim

Ne yurtlar var, ne hanlar var testinde
Bir kabirlik yer bıraktın küstün de
En kralı yüz yıl yaşar üstünde
Ondan gayrı iç çekenı görmedim

Doğu batı Kuzey Güney uladın
Kıt'aları kırkbin renge buladın
Kendin ektin, kendin biçtin, suladın
Su çeviren bir sakanı görmedim

Kullar sağır, âmâ olsa görmese
Nimetinden bir gül dahi dermese
Zulüm görse, muradına ermese
Yine senden bir bıkanı görmedim

Azâbi'den alacağın kalmadı
Sana uyup gül bahçene dalmadı
İnan sende bir zevk sefa bulmadı
İstedğim ol mekanı görmedim

• Mehmet Pektaş

Tosuncuk Bank

Soyumuzun Lidyalıları kadar uzandığını anlatırlar hep. O kadar eskiye gidecek değilim. Büyük dedem, namuslu bir adamın, Mestan Ağa'nın cebinde 1000 liralık bir banknot olarak Adana'dan İstanbul'a gelmiş. Mestan Ağa, köyde neyi var neyi yoksa satıp İstanbul'un yolunu tutarken otobüs de onu tutmuş, istifra ede ede şehre vasil olmuş. Boğaz Köprüsü'nü, vapurları, devasa binaları, vızır vızır işleyen trafiği görünce iyice sersemlemiş. Şaşkın şaşkın etrafa bakınırken yanına başında kasket, boynunda fularla ince bıyıklı bir adam gelmiş. Mestan Ağa'nın omzuna dokunup:

"Çık bakalım 2,5 lira." demiş. Mestan Ağa:

"Ne parası ağa?" deyince adam saat kulesini göstermiş:

"Ne parası olacak? Bu saat benim. Saatime baktın, parasını vereceksin." Mestan Ağa 2,5 lirayı uzatırken:

"Bu saat senin öyle mi? Bakanlardan para alırsın. Allah Allah!" diye şaşkınlığını dile getirmiş. Adam bir eliyle parayı alırken diğer eliyle yakasını silkmış:

"Olmaz olsun. Sadece bu saat mi? Bu meydan, şu kule, na şu karşıdaki köprü hepsi benim. Akşama kadar milletten para toplamaktan canım çıkıyor. Artık bu işleri bırakıp köye anamın yanına gitmek istiyorum. Biraz da başkası kazansın."

Mestan Ağa'nın gözleri parlamış. Cebindeyse dedem ve arkadaşları heyecandan hop oturur hop kalkmış. Mestan Ağa uyanıklık edecek ya:

"Gel seni şu dertten kurtarıvereyim. Burayı bana sat." demiş. Adam, Mestan Ağa'yı şöyle bir süzmüş. Sıkı sıkı cebini tuttuğunu da görmüş:

"Seni sevdim, iyi bir adama benziyorsun. Burası sana yaramaz, gel sana köprümü satayım. Bana dua et." demiş.

Birlikte Boğaz Köprüsü'ne varmışlar. Mestan Ağa bu köprüyü ve üzerindeki trafiği gelirken de gördüğünden ağzının suyu akmaya başlamış. Adam köprüye 100 milyon lira istemiş. Sür aşağı sür yukarı derken 20 bin liraya anlaşmışlar. Köprüyü ucuz kapattığını düşünen Mestan Ağa, büyük dedemin de içinde bulunduğu desteyi büyük bir mutlulukla adama teslim etmiş. Büyük dedem böylelikle Mestan Ağa'nın cebinden meşhur dolandırıcı Sülün Osman'ın cebine girmiş. Sülün Osman durur mu soluğu doğruca bir pavyonda almış. Pavyonun ışıltılı dünyası büyük dedemin aklını başından almış. Büyük dedem o gece ömründe eğlenmediği kadar eğlenip sabaha karşı Sülün Osman'a veda etmiş. Bu defa kendisini sıcak, yumuşak ve kapkaranlık bir yerde bulmuş. Dedemin kafası çakır, içerideki parfüm kokusu cabası... Ne geldiği yerin farkında ne gittiği yerin...

Pavyonda çalışan kadınlardan Melahat, âlemdeki adıyla Benli Ahu sabah gün ağarıken sallana sallana pavyondan çıkmış, ilk taksii çevirip şoförün yanına oturmuş. Bir taraftan "Ada sahillerinde bekliyorum" şarkısını söylerken bir taraftan da şoförü "Sen de söy-

lesene minnoşum!" diye dürtüp duruyor. Şoför mahcup bir oğlan... "Ben pek beceremem hanım abla." deyip işin içinden sıyrılmak istiyor ama Melahat'tan kurtulmak ne mümkün. Şoför Selim ister istemez şarkıya eşlik eder gibi yapıyor. Şarkı bitmeye yakın Melahat sağını solunu oynatmaya başlamış. Orasını eller, burasını eller. Taksici de göz ucuyla Melahat'ı takip edip "Tövbe" çekermiş. Melahat bir anda taksicinin vitesin üstündeki elini tutmuş:

"Şekerim şuramda bir kaşıntı var. Elle bak." demiş. Taksici:

"Aman hanım abla yapma ayıptır. Bak ben nişanlıyım." deyip parmağındaki yüzüğü göstermiş.

Melahat, Selim'in elini zorla bluzundan içeri sokmuş. Selim, bir gözü yolda, bir gözü Melahat'ta, bir eli direksiyonda bir eli Melahat'ın sutyeninin içinde ecel terleri dökerken Melahat, "Şu tarafı elle, yok bu tarafı elle." der durmuş. Selim bir anda frene basmış, araba acı bir ses çıkararak kaymaya başlamış. Tam yol kenarındaki ağaca bir karış kala durmuş. Selim kan ter içinde Melahat gayet rahat, göğüslerini şöyle bir yukarı kaldırıp bir oh çekmiş. Selim'in ağzı bir karış açık, elindeyse büyük dedem... Melahat, Selim'in elindeki parayı görünce:

"Ulan Sülün, parayı sokacak başka yer bulamadın mı? Demek bu kaşındırılmış." diye söylenmiş, sonra da Selim'e: "Bizim eve de gelmişiz. Üstü kalsın canikom." deyip arabadan inmiş. Selim:

"Hanım abla bu çok fazla..." diyecek olmuş, Melahat arkasını döndüğü gibi uzaklaşmış. Selim elindeki parayla kalakalmış. Büyük dedeminse kırmızı rengi pembeye dönmüş kafası matiz, hâlâ mırıldanmaya devam ediyor: "Ada sahillerinde..."

Selim taksii gündüz şoförüne devrettikten sonra Melahat'tan aldığı parayı doğruca mobilyacıya götürmüştü. Düğün için aldıkları mobilyaların taksiti olarak büyük dedemi mobilyacıya vermiş. Dedem ayıldığında kendini mobilyacının karanlık kasasında bulmuş.

O banka senin bu banka benim biraz gezdikten sonra banker furyası başlamış. Her tarafta mantar gibi bankerler türemiş. Dedemin yolu da zamanın en ünlü bankeri Kastelli'ye düşmüş. Dedem Banker Kastelli'nin kasasında keyif çatarken ailemiz büyümüş, genişlemiş. Akrabalarımız dünyanın dört bir yanına dağılmış. Büyük dedem tedavülden kalktığı için saltanatı çok uzun sürmese de bankerler batıncaya kadar dedem ve diğer akrabalarımız günlerini gün etmiş.

Bankerler batınca dedem bazı akrabalarımızla birlikte Avrupa'ya geçmiş. Rahata alışkın olduğu için kumarhane kumarhane dolaşmış. Çok geçmeden Avrupalılar gibi giyinip kuşanmaya onlar gibi konuşmaya başlamış ve marka dönüşmüş. Nasıl olduysa bir gurbetçinin eline geçip sandık içinde bir kediye beklemeye başlamış. Dedem burada hayatının en kötü günlerini geçirmiş. Sandık her açıldığında

acaba dışarı mı çıkacağız diye umutlanmışlar ama her seferinde keseye birkaç banknot daha konulup kapak kapatılmış. Senelerce süren bu bekleyişten sonra bir gün sandık açılmış. Paraların içinden dem de dâhil bir miktarı alınmış. Paraların sahipleriyle birlikte yolda giderken dedem konuşmalara kulak kabartmış. Aile bir şirkete ortak olacaklarından bahsediyor, zenginlik hayalleri kuruyor, bir an önce parayı şirkete yatırmak için acele ediyormuş. Şirketin adı Jetpa mı Çetpa mı neymiş. Dedem bu şirketin hesabına geçtiği gibi kaybolmuş. Bir daha dedemden ve onunla birlikte gidenlerden haber alınmamış.

İçinde babamın da bulunduğu paraların sandıktaki bekleyişi bir süre daha devam etmiş. Bir gün sandık yeniden açılmış ve babamın da içinde bulunduğu bir deste para Titan denilen bir organizasyona yatırılmış. Aile bu defa köşeyi döneceğinden çok eminmiş. Kendileri para yatırdıkları gibi tanıdıklarına da para yatırtmışlar. Önceleri paralardan sık sık haber gelirken bir gün haberler bıçak gibi kesilmiş. Ne babamın ne de diğerlerinin akıbetinden haber alınmış.

Nihayet ben 200 liralık bir banknot olarak dünyaya geldim. Bankamatikten saf, temiz bir delikanlının asgari ücreti olarak çıktım. Gencin beni tutan elleri titriyordu. Onun beni hayırlı bir yere harcayacağını veya yastık altına atacağını düşünüyordum. Delikanlı beni cüzdanının gizli bir köşesine yerleştirdi, uzun süre harcamaya kıyamadı. Cüzdanının içinde onunla birlikte işe gidip gelirken arkadaşlarıyla konuştuklarına kulak misafiri oluyordum. Arkadaşları kolay yoldan zengin olma peşindeydiler. Paralarını bazı internet sitelerine yatırıyorlardı. Buralardan para da kazanıyorlardı. Aile büyüklerinden edindiğim tecrübe sebebiyle böyle şeylerin sonunun iyi olmadığını biliyordum. Sahibimin bu tür yollara ilgi duymamasını beni mutlu ediyordu. Cüzdandaki birkaç bozuklukla huzurlu sakin bir hayatımız vardı.

O gün iş yerinde çiftlik, inek, dana, yumurta falan konuşuldu. Kolay yoldan köşe dönme peşinde olan insanların neden böyle konuştuklarını anlamadım. Bu defaki konuşmalardan sahibim de etkilenmişti. Çok geçmeden olanlar oldu. Bir sabah Tosun'un tombiş parmaklarının arasında uyandım. Olay, inek, dana muhabbetinden nasıl buraya geldi anlayamamıştım. Tosun bana bakıp bakıp sırtıyordu. Sahibimin kandırıldığını anlamıştım. Tosun'a yalvarıp yakardım, beni eski sahibime vermesini istedim. Tosun bizim dilimizden anlıyordu. Ben yalvarıp yakardıkça keyif alıyordu. Yalvarmanın tesiri olmayınca atalarımın maceralarını anlatıp bu işin sonunun kötü olacağını söyledim. Tosun bilgisayarın başına oturdu, beni de masasının üzerine koydu:

"Baksana oğlum millet parasını bana vermek için sırada bekliyor. 'Ben almam.' dedikçe, 'N'olur all' diye yalvarıyorlar. 'Bak geri vermem ha!' diyorum. 'Allah aşkına al şu paramızı.' diyorlar. 'Paranızı çatır çatır yerim.' diyorum. 'Afiyet şeker olsun.' diyorlar. Ben hassas ruhlu bir adamım, içimde naif bir

sanatçı gizli. Bu kadar insanı nasıl kırarım?" dedi.

Gerçekten de Tosun'a para vermek için insanların âdeta birbirlerini ezdiklerini hayretle izliyordum.

"Durun güvenmeyin bu Tosun'a!" diye avazım çıktığı kadar bağıryordum ama kim dinler?

Tosun, benim sesimden rahatsız oldu. Beni katlayıp iki kanadımı birbirine sürtmeye başladı. Sinirlerim tepeme çıktı, Tosun'a bir iki küfür savurdum. Bunun üzerine Tosun'un yüzündeki gülümseme kayboldu. Bana:

"Kes lan sesini yoksa seni tuvalet kâğıdı niyetine kullanırım!" dedi.

Bir iki kelime daha edecek oldum. Beni arka cebine koyup üzerime oturdu. Koca totosuyla beni resmen eziyordu. Tosun'un altında inim inim inliyordum. Bu işkence her gün devam etti. Tosuncuk pijamasını giyinmeye kadar üstümde oturuyordu. Bazen elini arkaya doğru atıyor, ben acaba beni harcayacak mı diye umutlanıyordum. Ama o sadece totosunu kaşıyıp yine önündeki bilgisayara dalıyordu. Bazen ayağa kalkacak gibi oluyordu. Tam derin bir oh çekecekken Tosun'un yellenmesiyle ciğerlerim perişan oluyordu.

Bir gün Tosun beni arka cebinden çıkarıp tekrar masasının üzerine koydu. Baktım, BİM'den aldığı yumurtaları maviye boyuyor.

"Hasta mısın oğlum? Neden boyuyorsun yumurtaları?" dedim.

Sinsi sinsi gülümsedi. Mavi yumurtalar piyasaya çıktıktan sonra Tosun'un hesaplarına oluk oluk para akmaya başladı. Herkes çıldırmış gibi Tosun'a para veriyordu. Tosun artık parayı koyacak yer bulamaz oldu. Beni de alıp para yığınlarının arasına atıverdi. Tosun'dan biraz olsun uzaklaştığım için mutluydum. Çok geçmeden Tosuncuk Bank'a para yatıranlardan birisine ödeme olarak verildim. Yeni sahibim beni eline alınca çok mutlu oldu. Tüm arkadaşlarına beni gösteriyor, "Hani bu işten para kazanılmazdı. Bakın 100 TL koydum 200 TL aldım." diyordu.

Hem sahibim hem de arkadaşları ellerinde avuçlarında neleri var neleri yoksa Tosuncuk Bank'a yatırdı. Bazıları bununla yetinmedi, bankadan kredi çekip Tosuncuk'a yatırdı. Sahibim, bu işten kazandığı ilk ve tek para olduğum için beni kimseye vermiyordu. Bir süre sonra Tosuncuk Bank'ın battığını, Tosun'un yurtdışına kaçtığını duyduk. Sahibim bir türlü Tosun'un kendisini dolandırdığına inanmıyordu. Aylarca bekledikten sonra Tosun'un teslim olduğunu duyduk. Sahibim sevincinden havalara uçuyordu. Arkadaşlarını aradı: "Hani kaçmıştı lan!" dedi. Sonra beni eline aldı:

"Hiç merak etme arkadaş, Tosun Bey bir seneye kalmaz dışarı çıkar. O zamana kadar toplayabildiğim kadar para toplamam lazım. Bu defa daha büyük oynayacağım, Tosun'a daha çok para yatıracağım. Çok zengin olacağım çok." dedi.

Ben bu sırada ellerimi yukarı kaldırmış dua ediyordum:

"Allah'ım memleketin ne kerizi bitiyor, ne tokatçısı. N'olur bir an önce tedavülden kalkayım. Daha fazlasını gösterme bana!"

• Servet Yüksel

Gel Vatandaş Gel

Gel vatandaş ayağına getirdik,
Paketlenmiş endişeler, kibirler...
Bütün insanlığın kanına girdik,
Hırs katkılı bal tadında zehirler..

Evler yaptık kapıları çelikten,
Ekranlarda sırlarımız faş oldu.
Heyhat, herkes geçti aynı delikten,
Düşünceler demir, beton, taş oldu.

Sevgiler, sevdalar doğala özdeş,
Yalanlar havada takla atıyor..
Nefisle, İblis'le olunca kardeş,
Kalplere cam kırıkları batıyor.

Çiçekten, böcekten korkan çocuklar,
Alın size sanal dağlar, denizler...
Balkondan ölüme sarkan çocuklar,
Bu lekeyi hangi mimar temizler?

Kimi var ki, akli-fikri cebinde,
Yasak, haram duyguları dürtüyor.
Kimi var ki, çağdaşlığın dibinde,
Pusulatsız âlemlerde sürtüyor.

Hasta eden ilaç, hibrit tohumlar,
Hayatın, huzurun geni değişti.
Beyinlere takılınca hortumlar,
Ambarların sömürgeci değişti.

• Sabahattin Karadaş

İnsan Olan İncitmez

İnsan olan insanlığın sırrını
Düşünür anlarsa özü incitmez
“Güzel bakan güzel görür” şıardır
Çirkin nazarlarla gözü incitmez

Dikenli olmasın gönüller yıkan
Kemden uzak, dürse ağızdan çıkan
“Yağ ile bal ola” dilinden akan
Ağulu kelâmla sözü incitmez

Yalan iftiradan sakınır daim
Vicdanı olanda merhamet kaim
Doğruluk mizacı ölene değin
Eğriye eğri der düzü incitmez

Hakkakul sevgiyle donat kafayı
Anan baban miras koydu vefayı
Bir vefasız gösterse de cefayı
Oğulu incitmez kızı incitmez.

Salman Kapanoğlu

Evde Şiir-Önce Hanımın Kaynanası-Her Şeye Burnunu Sokanlar

Evde Şiir

Kahramanmaraş Belediyesi'nin düzenlediği Şiir Festivali'ne, Türkiye'nin dört bir yanından ünlü şairler davet edildi. Festivalin ikinci günü, altmış küsur şair şiirlerini Kalede okuyacaklardı. Şairin, dinleyiciden daha fazla olduğu bir programda yüze yakın katılımcı vardı. Bunların da atmış küsuru zaten misafir şairlerdi. Diğer misafirler de şairlerin yakın arkadaşlarıydı. Sahneye davet ettiğim şairler, şöyle bir seyircilere bakıp, şairlerin dinleyicilerden daha fazla olduğunu görünce, yüz ifadeleri değişiyordu. Şairlerden biri, sahneye çıktı ve şiirini okumaya başlamadan önce bir sitemde bulundu:

"Kusura bakmayın ama şiirin başkenti olan bir yerde bu kadar az dinleyici olması beni ve diğer şair arkadaşlarımı çok üzdü. Hani, bu şehrin hangi sokağında rastgele bir kapı çalsanız, size bir şair kapı açar, diyordunuz, sahi nerede bu şairler?" diye sitem edince diğer şairler, onu destekler mahiyette alkışladılar. Ben bir Maraşlı refleksiyle sahneye fırlayıp mikrofonu aldım:

"Zannetmeyin ki Maraşlı şiir dinlemeyi sevmez! Her namaz kılan camide mi kılıyor? Şiir Festivali'ne gelmeyen Maraşlılar da şiir sevmiyor, diyemeyiz, deyince şair mikrofonu elimden alarak:

"Şu anda, Türkiye'nin en güçlü şairleri, şiirlerini okurken sizin Maraşlı şairleriniz nerde peki?" dedi. Kendimden emin bir şekilde:

"Beyler! Aramızda olmayan Maraşlı şairler, şu an hepsi evlerinde oturmuş şiir yazıyorlardır." deyince bütün şairlerin yüzü güldü ve program devam etti.

Önce Hanımın Kaynanası

Öğretmenler odasında, hocalar bir köşeye, erkek öğretmenler de diğer bir köşeye toplanarak sohbet ederler.

Bir bayram sonrasıydı hocalar, birbirleriyle oturmuş dertleşiyorlar:

"Bu bayramda da bizim bey, önce kendi annesiyle başladı. Yahu bir bayram da benim anne, babama önce gidelim, ne olur yani?"

"Ay eşim götürmezler, ben de bizimkine, geçen bayram senin anne babana gittik, bu bayram da benimkine gidelim." dedim.

Kocasının taklidini yaparık:

"Ben arkamdan laf söyletmem, hanım elli dedirtmem dedi. Ben de yarı mutlu yarı mutsuz gittim, ne yapayım?"

"Hepsinin boynu altında kalsın, bunların hepsi böyle, bizimkinin de sizinkinden farkı yok."

Beni fark eden hocanın biri:

"İşte biri de burada duruyor. Bana dönerek, Salman Bey sizin bayramlar nasıl geçiyor, önce kimin anne babasına gittiniz?"

Biraz da abartarak:

"Kusura bakmayın hocalar ama kocalarınızda da hiç iş yokmuş. Çok kaba insanlarmış. Biz, önce hanımın kaynanasına ve kayınbabasına gideriz.

Hepsi birden sözümü keserek:

"Allah razı olsun senden Salman Bey, insan böyle olmalı. Siz gerçekten çok düşünceli ve farklısınız." gibi iltifatların bini bir para.

Şunlar uyanmadan şuradan bir kurtulsam derken, hocalardan biri birdenbire:

"Kızlar durun hele! Salman Bey, önce hanımın kaynanasına, kayınbabasına gideriz, demedi mi?"

Saf saf:

"Evet!"

"Hanımının kaynanası, kayınbabası kendi anne babası değil mi?"

Her Şeye Burnunu Sokanlar

Pazarcık Endüstri Meslek Lisesi'nin açılışı için, Pazarlık'a gitmiştim. Millî Eğitim Bakanı Hasan Celal Güzel, okulun kurdelesini kesecek. Bakan'dan önce Teknik Okullar Genel Müdürü beraberindeki on beş kişilik heyetle binayı kontrole çıktı.

Yangın köşesinde bütün aksesuarlar tamam fakat kovadaki su simsiyah olmuş. Genel Müdür durdu, kovaya parmağının ucunu soktu; parmağı simsiyah oldu. Parmağına bir baktı, pişman olmuştu aslında. Oradaki müdürlerin hepsi, beyaz mendillerini çıkarıp uzattılar.

Genel Müdür, parmağına tekrar baktı, nerden bulaştık der gibi, ben söze giriverdim:

"Efendim, siz bir parmağınızı soktunuz böyle oldu. Ya her şeye burnunu sokanlar, ne çekiyordur kim bilir?" dedim.

Gülüşmeler arasında Genel Müdür:

"Doğru söylüyorsun!" dedi.

Genel Müdür kendisine söylediğimi bildi de mi doğru söylüyorsun dedi, bilmedi de mi, bilemedim.

❖ Ziyâ Nürdan

Velet/2

Bizim oğlan eziyet neyim görmedi kesin
Çalışmayı görünce aptala döner velet!
Şişinir de yeter ki eller muhteşem desin
Gerçek yüzü çıkınca balonu söner velet!

Cukka sağlam sayılır hava atar o biçim
Parmagını kaldırmaz umrunda değil geçim
“Tel tel ağarıverdi “ desem şu sırma saçım
Çilenin anısını peruka sanar velet!

Gece gündüz demeden ekran başına çöker
Teknolojik yarışa hunharca para döker
Modeli geçti diye yeni cihazı söker
Trend için her söze çaresiz kanar velet!

Bir lokma bir hırkacık farketmez ki diyordum
Dostumuz çıkar için terketmez ki diyordum
Gönüldaşım mert biri çarketmez ki diyordum
Kaypaklığı görünce hayretten kınar velet!

Durumum iyi der de bursundan medet umar
Tenhalarda züppelik kursundan medet umar
İçi bomboş çağdaşlık dersinden medet umar
Meseleyi birebir kendine yonar velet!

Akrabayı sorarsak mukim der Kandıra'da
Tiksindir beyefendi gezinmez mandırada
Kariyer yapacakmış bu yazın Londıra'da
Parayı yemek için moderin sonar velet!

Mukaddesatı bilmez değerleri hiç sayar
Edilen tevekkülü apaçık bir suç sayar
Soğan ekmek yiyerek yaşamayı güç sayar
Şükürsüzlük dalına kuş gibi tüner velet!

❖ Dursun Yeşil (Dursunî)

Döner Ha Döner

Köylü kadın çökmüş düven üstüne
Öküzle beraber, döner ha döner.
Yabayla çevirir altı üstüne
Sıcaktan terini siler ha siler

Çocukları gitmiş okula, eşe
Yaşlı beyle gider tarlada işe
Evlatlar zor doyar, muhtaçtır aşa
Üzüntü bildirmez, güler ha güler

Çalışa çalışa bükülmüş beli
Ağrıdan kıvrılmaz olmuştur eli
Acı haber duysa akar göz seli
İçten sessiz yanar, susar ha susar

Harmanda kullanır dirgen, yabayı
Erkeğinden fazla harcar çabayı
Bacayı temizler yakar sobayı
Umutları tek tek biter ha biter

Makyaj, oje, ruj suyatı bilmez
Bayramlarda bile güldüğü olmaz
Nasırlı el öpen duasız kalmaz
Hayali mum gibi söner ha söner

Aç, susuz sürünüp ekini biçer
İlmiş testiden suyunu içer
Çardak gölgesinde kendinden geçer
Boyundurduğunu çeker ha çeker

Yüreği eziktir, sorulmaz hâli
Üç beş garip elde gidecek salı
Dursunî'nin dili dikenli çalı
Anneler şefkati sunar ha sunar

• Mehmet Aluç

Kıyak Haber Ajansı Şok Gerçek Ortaya Çıkmadan Haber Veriyor!

Kıyak Haber Ajansı olarak, tedbirli davranarak bu haberi önceden yapıyoruz. Gazla yürüyen araçlar çıkınca, kazançta tavan yaparız diyen şoförler, sonunda bunun fazla bir kazancının olmadığını, mecburen gazla gaza geldiklerini görmeleri sonucunda kaza yaptıklarını anladılar. Lakin şimdi de elektrikle çalışan arabalar yapılıncaya bir süre sonra ortaya çıkacak olan cırtlak seslerin olabileceğini hissederek bizler sorumluluğun gereği olarak şimdiden yazıyoruz.

“Elektrikli araçlara binenleri, elektrik çarpmıyor binmeyin!”

“Elektrikli araçlara binerek elektrik almayı uygun görenler, izdivaç yaparken olduğu gibi karşısındakinden elektrik almanın faydası olmadığını anlayacak, hatta çirkin olanlardan alınan elektrik gibi düğün günü sabahında elektrik çarparak uyanacak, karşısındakini tanımayınca, cin çarpmışa dönecek!”

“Elektrik için ödenen paradan yüksek vergi alınarak, verilen para ile bir elektrik santrali kurulabilecek!”

“İcraat yerine laf üretenlerin başarısı, icraat ile faydalı olmaya çalışanların hızını geçecekmiş.”

“Elektrikli araç yerine, bedava hava ile çalışan araba yapılmaması konusunda yetkilere çatanların, eylem yapan eylemsizlerin kaş göz yarılmaları nedeniyle, sağlık kuruluşlarında muayene için randevu alması zorlaşacak.”

“Muhalefet hava ile yürüyen araç yerine, güneşle yürüyen araç üretmeyenlere çatacak, kendileri iktidara gelince ilk işlerinin güneşle yürüyen araç imalatı ile boşa giden güneşi yol, su, elektrik olarak millete kazandıracakların anlatacakmış mış mış!”

Bizden ayrılmayın bizimle kalın.

• Hikmet Özdemir

Uçukça Kaçışlılar

Seslendi ayyuka enginde insan.
Gül taktı Venüs saçına habersiz.
Korona yaktı alınları sensiz.
Dolaşılıyor Satürn ‘dostunu’ densiz.

Usanmıştı lavlardan yorgun magma,
Kılavuz olmuştu zıvanasına.
Kalınca milyon derece sıcakta,
Kefil oldu Korona çarşısında.

Zar zor tutuyor uzay, kümbetini.
Kendisine bağlamış yandaşını.
Bilsen de otobanda sollamayın,
Biter mi sandın virüsle kavgayı.

Kâmil olmak istersen Batini’de,
Çok çalış hayatına Zahiri’de.
Vuslata çıkınca karlı dağlarda,
Koronaya silahtır duaların.

Ovalar türkü çağırır uzunca
İnlersin gölgeler derinliğinde.
“Keyif çatıyorsan” Hes’in demlerinde,
Korona yorgunusun suskunlukta.

Ediplerin kalemi ellerinde,
Pergel sabit, ayak virüs izinde,
Kendiliğinden durur koronada,
Ödersin diyetini ateşinle.

Derince gülümseyen hıçkırıklar,
Patent pabuçlarıyla uçuşurlar.
İpten kazıktan kurtulmuşçasına,
“Uçukça” koronadan kaçışlılar.

❖ Zekeriya Çakabey

Yirmi Sekiz Saat

Bir Haziran sıcaklığını düşünün. Yolunuz Urfa'ya düşmüş. Öğle saati girmek üzere. Siz Balıklı Göl'ün parkındasınız ve oturacak masa zor da olsa bulabiliyorsunuz. Buna şans denmez de ne denir!

Hazreti İbrahim'in ateşe atılmasının sonunda oluşan bu gölün ve balıkların ayrı bir kutsiyeti var. Akın akın insanların buraya gelmesinin en büyük sebebi. Ayrıca boğucu bir yaz sıcaklığında parktaki ağaçlar ve suyun sazağı belli ölçüde sıcaklığın etkisini kıran etkenlerden. Parkta yemek yiyenler, soğuk meşrubat ve çay içenler her gün masaları dolduruyor olsa gerek. Ayrıca balıklara yem atmak sevap kabul edildiğinden, yem satanlar da buradan ekmek paralarını kazanıyordur muhakkak.

Parka girdiğimizde Orhan Gencebay'ın parçaları kulakla zor duyulacak bir sesle çalıyordu. O günlerde nereye gitsen hoparlörden ya Müslüm Baba ya Orhan Gencebay ya da Ferdi Tayfur şarkıları duyulurdu. O zamanın gençliği üzerinde etkili olan müzik ya benimsediği akımın marşları veyahut arabesk müziğin kralları sayılan bu üç isimden biriydi. Siyasi akımın içine tam girmiş birisi için arabesk müzik bir uyuşturucuydu.

Gelen garsondan çay istedim. Moralim tavan yapmış, neşem yerindeydi. O gün ilk defa kâğıtlara karaladığımız ya da kafamızda sayıkladığımız dizeler: "Eğitimde Genç Ozanlar" adıyla kitap olarak çıkmıştı.

Gelen çaydan bir yudum aldım. Çantadan bir kitap çıkararak okumaya başladım. Önce kendi şiirimi buldum. Çok güzeldi bence. Herkes kendini ve kendine ait olanı beğenmezse çatlar ölür ya! Ne güzel anlatıyordu Anadolu kadınlarının, delikanlı ve kızlarının fedakârlığını:

"Harman olanda deste deste

Kan ter içinde

Sap yetiştirmek patoza

Yorulanda manilerini dinlemek

Elif'in, Fatma'nın, Emine'nin

Manilerini dinlemek harman gölgesinde" diye dizeler devam ediyordu. Birinciliği Hamza kapmıştı. Benim şiirim güzeldi ama Hamza'nın şiiri de güzeldi:

"Algılayamaz gözlerim tozpembeyi

Oynamaz parmak kemiklerim hiçlere açılmaktan

Bakma öyle sevdalım bu eller benim değil

Suçlu ne sen kadının ne ben

Asıl suçlu kanımızla beslenen

Yaşama ve zamana kelepçe vuran düzen!"

"Hamza'da iyi kalıp gibi yerleştirmiş kelimeleri" dedim. Veysel Çolak ne yaptı diye ararken "Buyurun Efendim" diye bir ses duydum. Geriye döndüm, bir garson elinde tabak ve ayranla başımda dikiliyordu.

"Buyrun" dedim" "Kebablarınız" dedi. "Bir yan-

lışlık olmasın, ben kebab söylemedim." deyince karşıda oturan fötrlü, kibar giyinmiş birisini gösterdi. "Beyefendinin ikramıdır." dedi. Karşıya baktım ve baş işaretleriyle teşekkür ettim. Büyük tabak içerisinde patlıcan kebab, salata ve duble ayran vardı. Pidele- rin sıcak olması servisin ayrı bir güzelliği idi. İyi de acıkmıştım, iştahla küçük küçük dürümler yaparken, beyefendinin bu ikramı yapmasının nedenini de merak etmiyordum değilim.

Boşları toplarken "Çay getireyim mi?" diyen garsona "Birazdan getir" dedim ve beyefendiye teşekkür etmek için, çantam oturduğum yerde kalmak üzere masasına gittim.

"Lütfen delikanlı..." diye bana sandalyeyi gösterdi. Oturdum, hal hatır sormalardan sonra: "Beyefendi, çok teşekkür ediyorum. Yemekler çok enfesti ancak sizin bu kibar saygın, centilmenliğinizi neye borçluyum?" dedim.

Bu arada kahveler gelmişti. Bir yudum aldıktan sonra: "Öğrencisin değil mi?" dedi. "Evet" dedim. "Hoşuma gitti gelip kitap okuman. Bak burada oturan çok insan var, hiç kitap okuyan var mı? Yok! Hoşuma gitti, öğrenci olduğunu da tahmin ettim. Gençliğe bakmak zorundayız" dedi. Kahveyi içip teşekkür ederek ayrıldım. Çantamı da alıp parktan çıktım. Saate baktım 13.45'ti. Öğretmen okulu ve tugay komutanlığı yan yanaydı. Bir dolmuş sordum, öğretmen okulunun önünden geçeceğini söyleyince dolmuş bindim. Öğretmen okulunun önünde kızlar ve erkek öğrenciler okula gidiyorlardı. Yanlarına yaklaştım ve:

"Değerli arkadaşlar, ben de sizin gibi öğrenciyim. Arkadaşlarla birlikte "Eğitimde Genç Ozanlar" diye bir kitap çıkardık. Bunlardan sizlere satmak isterim" "Hangi görüşe hizmet eder?"

"Toplumsal içerikli olanlar vardır ama toplumsal sorunlar tüm toplumun sorunlarıdır. Biz bu kitapta slogan atmıyoruz şiir yazıyoruz arkadaşlar."

"Ben alıyorum" dedi kızlardan biri ve çıkardı parasını verdi. İki erkek, üç kız daha aldılar. Başka bir grup geldi, aynı sohbetlerle onlar da kitap aldılar. Yirmi kadar kitap satışı yapmıştım. Çıktım, beş yüz metre kadar aşağıda Şanlıurfa Tugay Komutanlığı... Nizamiyeye yaklaştım, çantayı dışarı koydum. Tam içeri girmek isterken forsu açık bir cip tam ayağımın dibinde durdu.

"Kimsin sen?"

"Öğrenciyim komutanım."

"Burada ne geziyorsun?"

"Abimi göreceğim." Abimin ismini ve çantayı sordu:

"Aç bakalım şu çantayı!" Şöyle bir baktı ve: "Ver bakalım." dedi. Kitaplardan birini aldı, içini karıştır-

dı, hırsla gözüme baktı:

“Vay! Eğitimde Genç Ozanlar! Hoş, ne diyor: ‘Suçlu ne sen ne ben/ Asıl suçlu asıl suçlu kanımızla beslenen/ Yaşama ve zamana kelepçe vuran düzen!’ Kitabı suratıma doğru fırlattı ve bağırarak: ‘Lan siz dışarıyı temize çıkardınız da biz mi kaldık? Atın şunu arabanın arkasına!’”

Araba bir binanın önünde durdu. Komutan selam duran askerlere hemen talimat verdi: “Bunu yukarıya teslim edin! Çantasını da beraber... Bir sorsunlar neyin nesidir?”

Önce beni epey beklettiler ayakta. Kitapları incelediler. Sonra beni sorguya çektiler: “Kimsin, nesin, ne geziyordun orada?” Sorular, sorular... Çaprazlama sorgulamaların sonu gelmeyecek sanıyordum. Durum o kadar uzadı ki ayakta duracak halim kalmadı. Sonunda biri dedi ki: “Yok ya bunda bir şey yok! Samimi, iyi niyetli bir öğrenci sadece. Şehrine bir telgraf çekin, herhangi bir durum var mı öğrenin.”

Bu işlemler sırasında üç dört saatlik bir zaman geçmişti. Nezarethaneye yanı kırık bir divan atmışlardı. Kendimi oraya zor attım. Bir saat sızmışım. Beni sesleyen birinin çağırmasıyla uyandım. “Yemek söyleyecek misin?” dedi. “Evet” dedim. Dürüm ve soğuk içecek cinsinden bir şeyler söyledim.

Yemek geldiğinde yiyordum ama nereye gittiğini bilmiyordum. Gündüzün aşk ve heyecanı gitmiş, yerini bir karamsarlık ve huzursuzluk almıştı. Bir binayı bile yerinden kaldırabilme ruhunu kendimde hissederken şimdi yerimden kalkma gücünü bile bulamıyordum. Duvarlara baktım. “Ben Urfalı Babo” yazmıştı birisi. Diğeri hemen altına “Burası güçsüzler için” diyordu. Karşı duvarda başka bir yazıda: “Beni buraya düşürenlerden hesap sormazsam bana da Kürt Hayri demesinler.” “Sevme gardaşım! Seven kalp, güçlünün oyuncağı!”

Her sözün mutlaka başka bir hikâyesi vardı: “Kimi melanetin ta kendisi, kimi de saflığının ve çaresizliğinin kurbanı mı?” diye düşündüm hafif bir ses tonuyla. Görevli hem boşları aldı hem de sipariş ettiğim sigarayı getirdi. Arka arkaya dört tane sigarayı yaktım. Başım don kazanı gibiydi. Saate baktım, on saat geçmişti. Uzandım ve uyumuşum.

Kolumu mendeneye vermişler çeviriyorlardı. Bağırıyordum ama sesimi duyan yoktu. Sonra beni oradan çıkarıp büyük bir uçurumdan aşağıya attılar. Boşlukta uçarken uyandım. Ter içinde kalmıştım. Sol kolumun üzerine yattığımdan kolum iyice uyuşmuş ve kalbim son sürat çarpıyordu. Bir müddet bekledikten sonra bir sigara yaktım. Yeniden uzandım. Kalktıgımda sabah olmuştu. Bir polise sordum, benimle ilgili telgrafın gelip gelmediğini. Öğle vakti olmuştu, hâlâ bir ses yoktu. Yirmi dört saat geçti, yine yoktu. Acılı bir ciğer dürümü ve ayran söyledim. Cebimde yol param da bitiyordu. Ortalık çok sıcaktı, yeniden soğuk meşrubat getirttim. Has bereket ki buna müsaade ediliyordu.

İkinci ezanı okunuyordu ama yine ses yoktu. Siga-

ra yaktım. Sigaram da bitmeye gelmişti. Eğer bir gün daha kalırsam dürüm param da kalmayacaktı. Üzüliyordum, en mutlu olduğum günde “Siz bizim geleceğimiziniz.” dediği bir günde ben ne haldeydim.

Böyle umutsuzluk üreten düşlerimle boğuşurken “Delikanlı!” diyen bir ses beni kendime getirdi. Bir polis memuru kapıyı açıyordu. Arkasına düştüm ve beni bir odaya götürdü. Odada dört beş kişi vardı. Masada oturan: “Bak delikanlı, telgrafın geldi. Temizmişsin. Herhangi bir kaydına rastlanmamış. Bir sorgumuz seni yirmi dört saat yatırdı. Valizini veriyoruz yalnız kitapların bizde kalacak. Bir daha da yol kenarına demir saklama. Sert kayaya çarpmışsın. Abinin ranzasını da aramışlar ama sadece Kur’an-ı Kerim bulmuşlar. Geçmiş olsun. Serbestsin.” dedi.

İçinde birkaç iç çamaşırı olan bir valizle çıktım. Cebimde param yoktu. A...Turizm’in yazıhanesinde biraz oturdum rastgele.

Param yoktu, ne yapacaktım! Devamlı gidiş gelişlerde yemek yediğim, merhaba ettiğim yanı başta lokanta vardı. Derdini anlatmak ne zor. Bekledim, müsait zamanda lokantacının yanına yaklaştım: “Ben yirmi sekiz saatten beri nezaretteyim. Yol param kalmadı. Bana bir harçlık verseniz de on beş gün sonra döneceğim, dönüşte iade etsem olur mu?” dedim.

“Tüh be!” dedi “Şansa bak, ikinci üstü sigortacılar bastı. ‘İşçi çalıştırıyor musun?’ dediler. Ben de üç kişiyiz dedim. Oğlan servis tepsisiyle girmez mi içeri! ‘Patron bu neyin nesi?’ Bastılar cezayı. Peşin ödedik. Allah seni inandırsın, işçi ücreti bile kalmadı.” dedi. Dışarıda elinde peştamal olan garsona sordum: “Sigortacılar mı bastı burayı?” Sadece güldü. Tekrar otobüs firmasına döndüm. Kaptanı arıyorum. Derken Öztürk Serengil gibi uzun boylu, kalıplı ve saçları dökülmüş özel elbiseli biri girdi içeri. Yanımdakine sordum “Kaptan bu mu?” “Evet” dedi. Kalktım, yanına vardım. Hiç lafı ağzımda gevelemeyecektim. Bir çırpıda söyleyecektim. Öyle de yaptım: “Kaptan iyi akşamlar!” Beni şöyle bir süzdükten sonra “İyi akşamlar delikanlı.” dedi.

“Öğrenciyim, yirmi sekiz saat nezarete kaldım. Yol param yok. Doğrusu param bitti. Antep’te ben paranızı takdim ederim.” dedim. “Öğrenci misin?” dedi “Evet.” dedim. “Ne parası, bizim size harçlık vermemiz lazım.” dedi. Yer ayarla diye muavine tembih etti. Teşekkür ederek yerime geçerken kolumdan tutarak, doğru beni yandaki lokantaya sürükledi. Aç mısın tok musun demeden: “Hemen” dedi patrona “Acele senin patlıcan kebablarından bir servis yap, yanında da soğuk ayran ver. Eksiklik yaparsan molayı yol boyunda veririm haberin olsun!”

Kaptan dışarı çıkarken patron ne ona ne de bana bakabiliyordu.

• Me'âlî

Kedi Mersiyesi (Mersiye-i Gürbe)

Çıkduñ elden n'idelüm ansızun eyvâh pisi
Yandun ölüm odına derd ile nâgâh pisi
Hasretâ şîr-i ecel buldı sana râh pisi
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Kanı ol bebr bakışlu kanı ol şîr-i zaman
Kanı ol virmeyen arslan ile kaplâna emân
Kanı ol oldugı evde komıyan hiç sıçan
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Katı lâg-bâz idi gâyetde eyü kişiyidi
Gökde uçan kuşu avlamak anun işiyidi
Yidüğü çörek idi dibleyidi pişiyidi
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Serçe dutar gibi dutardı tavukla kazı
Kendü akrânı gibi şîr ile iderdi bâzı
Niçe kâfir sıçan öldürmiş idi ol gâzî
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Gâh tesbîh geçürürdi gehî banlar idi
Ahiret korkusını bilür idi anlar idi
Bû Alî görse zekâsını anun tanlar idi
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Ağlamakdan ana gözsiz sepel oldı a'mâ
Kıldı maymûn tenini kanlu yaşu kızıl ala
Kurd u dilkü tağa düşdiler oluban şeydâ
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Şîr-i merd idi bahâdurdı yavuz gürbeyidi
Yaşlu sanman anı genc idi katı körpeyidi
Bıyığı kıllarınun her biri bir harbeyidi
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Cenge basar idi kasd idicek şîr-i neri
Pençesile dutar atar idi evrânı beri
Hiç kaçırmazdı yitişüp dutardı keleri
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Hüb-âvâz ile ol şâm u seher mavlar idi
Sansarı hiç mecâl itmez idi avlar idi
Ana öykünmez idi şîr abes güvler idi
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Görse boğardı barağı kovar idi çakalı
Yolar idi eline girse keçinün sakalı
Her öğünde yir idi keklük ile boz bakalı
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Derisi kâkum u semmûr u vaşakdan yeg idi
Râst idi hüsni gibi hulkı dahı gökçek idi
Kedi sanman anı ol bir ala gözli beg idi
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Her seher kalkar elini yüzini yur idi ol
Katı pâk idi vü her vech ile maúmûr idi ol
Kimse bilmezdi anun kadrini bir nûr idi ol
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Degme gûyendeye yoğ idi anun âvâzı
Zühre işitse sadâsın bırakurdu sâzı
Hiç sevmezdi ne sûfiyi vü ne gammâzı
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Rûhı şâd ola ki incitmez idi kimseneyi
Ne gönindeki biti ne kulağında keneyi
Paşa ile başı hoş idi severdi teneyi
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Anrasa heybet ile inler idi kevn ü mekân
Mavlasa sît ü sadâsile dolar idi cihân
Defterin dürdi anun bu devrân-ı zemân
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Katı nuhsind idi dilkü gibi çok yaşlu idi
Kurd ile hasm idi kaplan ile savaşlu idi
Serv-kadd idi ala gözlü kara kaşlu idi
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Sever idüm ben anı cân ile mahbûb gibi
Her gice koyar idüm koynuma bir hûb gibi
Pâk iderdi ev için kuyruğı cârûb gibi
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Kurtarurdu yılan ağzına düşen kurbağayı
Yuvalardı sıçan oynar gibi kaplumbağayı
Taşağı kılına saymaz idi diz-dâr ağayı
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Kâmil idi hem edebli idi hem uslu idi
Akil idi eyü soy idi kişi aslu idi
Receb ayıdı vefât itdüğü güz faslı idi
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Ey Me'âlî anun öldüğünü kim ağlamaya
Acıyup hasret ile cânını kim dağlamaya
Cüş idüp kanlı yaşu seyl oluban çağlamaya
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi

Şimdiden gerü sıçan duta bütün dünyâyı
Kemüre hegbeyi çuvalı dele torvayı
İnlede yohsulı vü yohsul ide hem bayı
N'idelüm âh pisi n'eyleyelüm vâh pisi